

sætter noget andet i Stedet. Der er nu forløbet 4 Maaneder, men der er ikke gjort det allerringeste Skridt til positivt at imødegaa Arbejdsløsheden, medmindre man vil regne det for positive Skridt, at man fra den 1. April har nægtet at forlænge Tildelingen af de højere Dagpenge, som fra 1. Oktober har været gældende for de arbejdsløse.

Der foreligger mange Taler fra Tiden før Valget. Men man vil dog vel ikke forsøge at bilde nogen ind, at de Løfter, som er givet, er blevet opfyldt. Den højtærede Finansminister var jo Formand for Partiet under Valgkampen. I en af hans Programtaler hedder det, at Skatter og Afgifter bør sættes ned, og de *kan* sættes ned. Tør jeg spørge: Er der nogen, der har følt den Skattelettelse, som bør og kan gennemføres? Hvis man endda havde grebet ind paa den Maade, hvis man havde sat noget ind paa at løse den Opgave, opfyldte det Løfte, Gud bevares, saa kunde man tale om, i hvilken Grad det vilde mildne Vilkaarene for Befolkningen. Men vi har faaet Forslag, det er rigtigt; den højtærede Statsminister henviser nu til den Dyngge af Lovforslag, som man har lagt for Rigsdagen, men hvis Virkning afgjort maa blive det modsatte af en Mildnelse af Erhvervskrisen og Arbejdsløsheden. At det Svar, vi fik paa Forespørgselen, derfor kun var nogle intetsigende Ord, turde vel være en Selvfølge, naar man bedømmer denne Regerings hele Optræden, siden den begyndte sin Virksomhed. Men jeg hævder, at denne Regering vel sidder med en Ret, givet af Valgdagen, men ogsaa med en *Pligt* overfor de Vælgere, der indstiftede dette Ministerium. Erhvervskrisen og Arbejdsløsheden var det Hovedspørgsmaal, der forelaa, da vi gik til Valg. Det var det, der fremkaldte selve Valget, idet det tidligere Folketing ikke vilde give en Lov, som den daværende Regering ansaa for nødvendig for at imødegaa Erhvervskrisen og Arbejdsløsheden; det var Aarsagen til Valget. Man lovede Vælgerne, at naar de blot overdrog Venstre Styret, saa skulde vi faa en stærk Regering, saa skulde vi faa Skatterne ned, og saa skulde vi nok faa Gang i Produktionen. Fire Maaneder er forløbet, og nu har man intet andet end nogle Ord, hvorved man henviser til nogle Forslag, der jo, som alle ved, er langt fra Gennemførelse, og som, hvis de gennemføres, aldeles ikke betyder nogen som helst Hjælp til Løsning af Krisen og Arbejdsløsheden. Denne Regering skulde netop være Modsetningen til den evneløse Regering, der gik til Valg den 2. December. Det fik vi at vide hele Som-

meren igennem. Læs Bladet „København“s Artikler hele sidste Sommer, det højeste Udtryk for demagogiske Avisartikler, læs dem; saa har De Baggrunden for det nuværende Styre. Det var en evneløs Regering, som blot tænkte paa at holde Sommerferie, som lod de arbejdsløse Tusinder gaa herinde i Hovedstaden og rundt omkring i Byerne og sulte, ja, tænk, der var endogsaa en Minister, der deltog i Folkeforbundets Møder i Genève i Stedet for at blive hjemme og hjælpe de arbejdsløse til Arbejde.

De højtærede Ministre synes hurtigt at have glemt, paa hvilket Grundlag de har skaffet sig Magten, men der er andre, der ikke glemmer det, og saa kan de overlegent eller haanligt, eller hvordan de vil, afvise Spørgsmaalene, disse Spørgsmaal vil dog alligevel blive ved at melde sig. Vi har jo ikke noget levende Indtryk af, at det er *Initiativet*, der nu i særlig Grad strømmer ud fra denne Regering. Det er jo ikke saadan, at vi hver Dag ser en evnerig Daad udført af dette Ministerium. Det nuværende Ministerium bilder sig vel ikke ind, at handlende og Haandværkere og Fiskere og Bønder og Husmænd straalere af Begejstring over dette Ministerium? Nej, fire Maaneder har været nok, været rigeligt nok til at køle Begejstringen fra den 2. December. Tror Ministeriet virkelig, at der er Ro og Tilfredshed som Følge af Tillid til dette stærke Ministerium? De højtærede Ministre skulde prøve at komme ud i Befolkningen — det er snart længe siden, de har været der. Lad os se Ministerens Mod, kom ud og hør Folkets Røst, men tag endelig Tillids erklæringen med hjemmefra, for De faar den ikke derude. Der er Uro, der er Mismod, der er Harme i Befolkningen, og der er fuldt berettiget Grund dertil.

Ministeriet mødte med en Programtale den 17. December, den er snart fire Maaneder gammel, en Programtale, i hvilken det siges, at Ministeriet anser det som sin Hovedopgave at modvirke den tilstedeværende Erhvervskrise med den dertil knyttede overordentlig store Arbejdsløshed. Hvad har Ministeriet udrettet for at opfylde dette Programtalens første Bud? Intet som helst! Ord er der kommet, Ord uden paafølgende Handling og atter i Dag en lille Bunke Ord uden den mindste Anvisning til de 78 000, der staar og venter paa at faa Arbejde. Jeg sagde: Ministeriet bilder sig vel ikke ind, at der er Tilfredshed med denne Tilstand? Jeg henleder det højtærede Ministeriums Opmærksomhed paa noget saa nærliggende for Ministeriet som Kolding Herreds Landboforenings Møde den